ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ RENÉ BOYLESVE

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΓΟΥΡΛΗΣ, Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΖΩΡ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΑΛΙΚΗ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας βασιληᾶς καὶ μιὰ βασίλισσα ποὺ εἶχανε πολλὰ παιδιά, ὅλα ὥμορφα, ὅλα γερά, ὅλα ἔξυπνα καὶ μὲ γενναία καὶ καλὴ καρδιά. Μὰ τί τὰ θέλετε! Μ' ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα ποὺ εἶχανε αὐτὰ τὰ πριγκηπόπουλα—μ' ὅλη τὴν καλωσύνη καὶ τὴ φρόνηση τοῦ βασιλιᾶ, οἱ ὑπήκοοί του παραπονιόντουσαν διαρκῶς πὼς δὲν ἦσαν εὐτυχισμένοι.

Ὁ καλὸς βασιληᾶς κ' ἡ καλὴ βασίλισσα παρακαλέσαν τότε τὶς νεράϊδες ποὺ τὸν καιρὸν ἐκεῖνο ἔδιναν τὴ συνδρομή τους στοὺς καλοὺς ἄρχοντες νὰ τοὺς δώσουν κι' ἄλλο γυιό. Καὶ πράγματι μιὰ νεράϊδα, πονηρή, τοὺς ἀνάγγειλε ὅτι θὰ φέρνανε στὸν κόσμο, παρ' ὅλα τους τὰ γεράματα, κι' ἄλλο ἕνα παιδὶ ποὺ θἄτανε γουρλίδικο καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ γινόταν εὐτυχισμένος μόλις γεννιόταν αὐτό.

Ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ ἡ βασίλισσα ἐγέννησε ἕνα ἀγόρι ποὺ τὄβγαλαν ὁ πρίγκηπας Γουρλῆς, ἀφοῦ θἄφερνε σ' ὅλους τύχη.

Ὁ πρίγκηπας αὐτὸς στὴν ἐξυπνάδα ἤτανε στ' ἀλήθεια ἕνα δῶρο τοῦ οὐρανοῦ μὰ ἂν τὸν κυττοῦσες νόμιζες ὅτι τὸν εἶχε ξεράσει ἡ κόλαση. Τόσο ἦταν ἄσημος καὶ κακοφτιασμένος. Ἀνάμεσα στοὺς δυό του ὤμους εἶχε μιὰ πελώρια κομπούρα. Ἡ κοιλιά του ἦταν φουσκωμένη σὰν τοὔμπανο. Τὰ πόδια του ἦταν τόνα μικρὸ καὶ τ' ἄλλο μεγάλο. Ὅσο γιὰ τὸ μοῦτρο του καλύτερα εἶνε νὰ μὴ μιλήσουμε γιατὶ θἄπρεπε νὰ ποῦμε πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ τόνα μάτι του κυττοῦσε στὴν Ἀνατολὴ καὶ τ' ἄλλο στὴ Δύσι.

Μολαταῦτα ὁ πρίγκηπας Γουρλῆς μεγάλωνε, τοὐλάχιστον στὰ χρόνια, γιατὶ ὅσο γιὰ τὸ μπόϊ του ζήτημα εἶνε ἂν εἶχε γίνει ψηλότερος κατὰ πόντους. Μόλις ὅμως ἔμαθε νὰ μιλάῃ, ἄρχισε νὰ διασκεδάζῃ τὴν παραμάνα του καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ, ἀκόμα καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ τοῦ φέρνανε νὰ παίζουν μαζί, μὲ διάφορες περίφημες ἱστορίες ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδοθήκανε σ' ὅλο τὸ βασίλειο. Ἡ ἱστορίες αὐτὲς ἐνθουσιάζανε τὸν κόσμο γιατὶ ἔλεγαν πράγματα ποὺ δὲν τἄβλεπε κανένας κάθε μέρα. Ἐξυμνοῦσαν μεγάλα κατορθώματα ἡρώων, ἦσαν ἐμπνευσμένες ἀπὸ τρομαχτικοὺς πολέμους καὶ τὶς περισσότερες φορὲς ἦσαν σχετικὲς μὲ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες ἑνὸς βοσκοῦ καὶ μιᾶς βοσκοπούλας ποὺ ἐφύλαγαν κοντὰ-κοντὰ τὰ πρόβατά τους καὶ ποὺ μιὰν ὥραία μέρα χαμογέλασε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, παντρευτήκανε κ' ἐκάνανε πολλὰ παιδιά....

Ἐντωμεταξὺ ὁ βασιληᾶς παρατήρησε ὅτι ἡ χώρα ἤτανε πιὰ ἥσυχη καὶ ὅτι ἡ ἐκθέσεις ποὺ τοῦ ὑπέβαλλαν οἱ διοικηταί του δὲν ἦσαν πιὰ σὰν ἄλλοτε γεμᾶτες παράπονα.... Τὰ εὐχάριστα αὐτὰ γεγονότα τὰ ἀπέδιδε στὴν καλή του διοίκηση ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς της. Ποτὲ δὲν φανταζότανε ὅτι ἡ ἱστορίες τοῦ Γουρλῆ εἶχαν κάνει αὐτὸ τὸ θαῦμα!...

***

Ὅταν ἤρθε ὁ Γουρλῆς σὲ ἡλικία νὰ παντρεφτῇ τοῦ δώσανε μιὰν ἐπιβλητικὴ συνοδεία κι' ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ τὸν κόσμο γιὰ νὰ βρῇ μιὰ νέα πριγκηπέσσα ἀντάξιά του. Ὁ πρίγκηπας βρῆκε πολλὲς ποὺ πρόθυμα θὰ τὶς παντρεύόταν. Μὰ ἀλλοίμονον! αὐτὲς δὲν ἔδειχναν καμμιὰ προθυμία. Μόλις ἔπεφταν τὰ μάτια τους στὴν καμπούρα του δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλοια καὶ τὄβαζαν στὰ πόδια γιὰ νὰ πᾶν νὰ σαλιαρίσουν μὲ κάποιον σαχλὸν ὡμορφονειό. Κι' ὁ ἄμοιρος Γουρλῆς ὑπέφερε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχή....

Μιὰ ἀπὸ τὶς εὐγενεῖς αὐτὲς κοπέλλες, ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη, ποὺ δὲν δέχτηκε, λόγῳ τῆς ἀσχημίας του νὰ τὸν πάρῃ ἄντρα της, τοῦ ἔκανε δῶρο ἕνα μικρὸ ἄσπρο σκυλάκι, τὸν Ἀζώρ, ποὺ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ μιλάῃ σὰν ἄνθρωπος. Κ' ἔτσι γυρίζοντας γιὰ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα του, ὁ πρίγκηπας Γουρλῆς, δὲν ἔφερνε μαζύ του τὴν πολυπόθητη νύφη, μὰ τὸ μικρὸ σκυλάκι τῆς πριγκήπισσας Ἀλίκης.

Καὶ ὁ Ἀζώρ, ποὺ εἶχε περισσότερη ἐλευθερία ἀπὸ τοὺς αὐλικούς, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα.

— Ὑψηλότατε, γιατὶ δὲ σκεφθήκατε ποτὲ νὰ μεταβληθῆτε σὲ νέο κομψὸ κι' ὥραῖο ἱκανὸν νὰ ξετρελλάνῃ ὅλες τὶς γυναῖκες;

— Ἀγαπητέ μου Ἀζώρ, εἶπε ὁ πρίγκηπας, ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ποτὲ δὲν ἐσκέφθηκα νὰ γίνω ἀλλοιώτικος ἀπ' ὅ,τι εἶμαι. Μὰ κι' ἂν εἶχα τὴ δύναμη νὰ πετύχω αὐτὴ τὴ μεταμόρφωση, σὲ τί θὰ μοῦ χρησίμευε; Ἡ γυναίκα ποὺ θὰ μ' ἀγαποῦσε ἐξ αἰτίας τοῦ ἐξωτερικοῦ μου θἄτανε ἀνόητη καὶ δὲν θὰ μ' ἄρεσε καθόλου.

— Πάντως δὲ χάνετε τίποτε νὰ δοκιμάσετε....

— Ὄχι, μὰ τὴν πίστη μου.... Θὰ καταλάβῃ φίλε μου ἄλλως τε, ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ θαυματουργὴ δύναμη στὰ χέρια μου γιὰ νὰ μεταβάλλω τὰ πράγματα. Τὸ μόνο ποὺ γοητεύει εἶνε τὸ πνεῦμα. Ἂν δὲν κατώρθωσα νὰ γοητεύσω τὶς ὡραῖες πριγκηπέσσες, μὲ τὸ πνεῦμα μου, αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶχαν κ' ἡ ἴδιες πνεῦμα, φίλε μου!

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, ὑψηλότατε, γι' αὐτὸ ποὺ λέτε. Ἡ πριγκήπισσα Ἀλίκη ἔχει μυαλὸ ὅσο καμμιὰ ἄλλη γυναίκα στὸ κόσμο. Ἀλλὰ εἶνε γυναίκα! Ἂν γινόσαστε καὶ σεῖς σὰν τοὺς ἄλλους ἄνδρες, θὰ σᾶς ἀγαποῦσε χωρὶς ἄλλο.

— Ἄφησε τὶς ἀνοησίες, εἶπε θλιμμένος ὁ Γουρλῆς. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα δὲν ξαναμίλησαν πιὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα...

***

Αὐτὸς ὁ διάβολος ὁ Ἀζώρ, μόλις ἔφτασε στὸ παλάτι μὲ τὸν νέο του κύριο, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὶς σκυλίτσες τῶν κυριῶν τῆς Αὐλῆς. Καὶ γρήγορα ἔκανε τὴν ἐκλογή του καὶ παντρεύτηκε τὴν ὡραιότερη, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαναν ἕνα σωρὸ σκυλάκια. Τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν μοιάσει τῆς μητέρας τους, ἦταν ἄσπρα μὲ μαῦρα στίγματα κ' ἐγαύγιζαν σὰν σκύλοι. Τ' ἄλλα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τὸν μπαμπᾶ τους, εἶχαν τὴν ἄσπιλη λευκότητα τοῦ χιονιοῦ καὶ μιλοῦσαν σὰν ἄνθρωποι.

Ὅταν ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἀζώρ, ποὺ ἦταν κάτασπρος καὶ εὔγλωττος σὰν αὐτόν, ἔφθασε σὲ ἡλικία ποὺ μποροῦσε νὰ κατσλαβαίνῃ μερικὰ λεπτὰ πράγματα, ὁ μπαμπᾶς του τὸν ἔστειλε μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν στὴν Αὐλὴ τῆς ἀγαπητῆς του πριγκηπέσσας Ἀλίκης.

Ἔπειτα ἔπιασε ἰδιαιτέρως τὸν πρίγκηπα Γουρλῆ καὶ τοῦ εἶπε μὲ πειστικὸ τρόπο!

— Ὑψηλότατε, σᾶς βλέπω ποὺ μαραίνεστε ἀπὸ τὸν κοῦμπο ποὺ δὲν ἔχετε γυναίκα καὶ σκιζεται ἡ καρδιά μου. Γιατὶ δὲ θέλετε ν' ἀκούσετε τὴ συμβουλή μου;

— Δὲ σοῦ τὸ κρύβω, φίλε μου Ἀζώρ, πὼς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ πάρω μιὰν ὥμορφη πριγκηπέσσα, ἀλλὰ βλέπεις...

— Βλέπω, τὸν ἔκοψε στὴ μέση ὁ Ἀζὼρ μὲ... κυνικὴ ἀναίδεια, ὅτι ἂν θέλατε θὰ μπορούσατε νὰ πάρετε καὶ τὴν ὡραιότερη, τὴν ἐξυπνότερη πριγκηπέσσα τοῦ κόσμου. Φτάνει νά...

— Τί;

— Νἄρθετε μαζί μου νὰ πᾶμε στὴν θαυματουργὴ πηγὴ ποὺ κάνει νέους τοὺς γέρους, ὥμορφους τοὺς ἄσημους καὶ ἴσους σὰ λαμπάδα τοὺς καμπούρηδες! Ἂν λέω ψέμματα, ὑψηλότατε, νὰ μοῦ κόψετε... τὴν οὐρά!...

Ὁ Γουρλῆς ποὺ ἦταν ἀλήθεια ἀπελπισμένος πιὰ ἀπὸ τὸ ἄθλιο ἐξωτερικό του, ἐπείσθη ἀπὸ τὴν εὐγλωττία καὶ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Ἀζὼρ κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ θαυματουργὴ πηγή.

Ὕστερα ἀπὸ πορεία τριῶν μηνῶν ὁ Ἀζὼρ μπροστά, πίσω ὁ Γουρλῆς, φτάσανε ἐπὶ τέλους σὲ μιὰ πηγὴ ποὺ ἔτρεχε στὰ πέδια ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, κρυμμένη μέσα σὲ πυκνὰ χαμόδεντρα.

Ὁ Γουρλῆς ἔσκυψε κ' ἤπιε ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε μὲ ἀνυπόμονη συγκίνηση. Ἀμέσως ἔννοιωσε νὰ ψηλώνῃ ἕνα μέτρο καὶ νὰ γίνεται ἴσιος σὰν ἔλατο. Καθρεφτίστηκε ὕστερα στὴν πηγὴ κ' εἶδε τὸ πρόσωπό του ὡραῖο σὰν ἀστέρι! Τότε ὁ Ἀζὼρ κουνώντας τὴν οὐρά του μ' ἐνθουσιασμὸ εἶπε τοῦ πρίγκηπα:

— Δὲ σᾶς τὸ εἶχα πῆ, ὑψηλότατε πῶς θὰ γίνεται ὡραῖος;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Γουρλῆς τὸν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη στὴ μούρη του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα ἀπὸ τὰ χαμόδεντρα ξεπρόβαλε ἕνας ἄλλος σκύλος, ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος μὲ τὸν Ἀζώρ. Τὸν σκύλο αὐτὸ τὸν ἀκολουθοῦσε μιὰ νέα, καταστόλιστη κι' ὡραιότατη. Ἦταν ἡ Πριγκηπέσσα Ἀλίκη μὲ τὸν ἄξιο γυιὸ τοῦ Ἀζώρ.

Ὁ Ἀζὼρ πατὴρ καὶ ὁ Ἀζὼρ νέος, εἶπαν τότε κἄτι σιγὰ ἀναμεταξύ τους καὶ χαμογέλασαν. Οἱ κατεργόρηδες εἶχαν σκαρώσει αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ.

Ὁ Πρίγκηπας Γουρλῆς ὑποκλίθηκε ἀμέσως μὲ χάρη μπρὸς στὴν πριγκηπέσσα, ποὺ μόλις τὸν εἶδε τόσο ὡραῖο λιποθύμησε ἀπὸ ἔρωτα. Ὅταν συνῆλθε βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γουρλῆ, ποὺ τὴν φιλοῦσε μέσ' στὸ στόμα καὶ τῆς ἐχάϊδευε τὰ μετοξωτὰ μαλλιά...

Ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ γίνανε μὲ μεγαλοπρέπεια οἱ γάμοι τοῦ Πρίγκηπα Γουρλῆ καὶ τῆς Πριγκηπέσσας Ἀλίκης. Στοὺς γάμους τους παρευρίσκοντο, πρῶτοι καὶ καλύτεροι, μαζὶ μὲ τὴ Νεράϊδα Πονηρή, ὁ Ἀζὼρ πατὴρ καὶ ὁ Ἀζὼρ υἱὸς —οἱ δυὸ σοφοὶ σκύλοι στοὺς ὁποίους χρεωστοῦσαν οἱ εὐγενεῖς νεόνυμφοι τὴν εὐτυχία τους.